Portret van huurflat met treurwilg

Galerie

Isabella Werkhoven
T/m 1 december in Galerie Wilms, Nieuwstraat 50, Venlo. Wo-vr 13-18u, za 12-17u, elke eerste zondag 13-17u. Inl: www.galeriewilms.nl

Isabella Werkhoven, **Das Unheimliche #3 (Boot),** 2013. 40 × 60 cm.

Negen schilderijtjes en dan heb je de expositie van Isabella Werkhoven al gehad. Van deze negen panorama's, tuinen met lichtjes in de schemering, is *Ray of Light* het mooiste. Slechts dertig bij veertig centimeter groot is een volkstuincomplex te zien waarin het licht uit de titel slaat op een bleke maan in een mistige nacht. De verf huilt en in de duisternis verrijzen hoge bomen als zwarte silhouetten. Ze staan er bijna net zo samenzweerderig bij als de heksen van Shakespeares *Macbeth*, zij het nu in een aangeharkte wereld van schuurtjes en volkstuintjes.

Werkhovens werelden zijn stemmige paradijzen. Als Anton Pieck en Laura Ashley een locatie hadden gezocht voor een geheime affaire, was het daar. Haar werk is dus gevaarlijk zoet, maar meestal ontloopt ze die valkuil door nuances toe te voegen. Dan zie je achter een bomenrij een onvriendelijke afrastering, lijnen van een zwembad, of gewoon geslaagde lichtcontrasten. Tuinen zijn luxe, vertellen haar doeken, misschien onbedoeld. Een villatuin met paarse herfsttinten oogt zo veel warmer dan de huurflat met treurwilg die ze portretteerde - daarin zitten verhalen die haar werk een maatschappelijke laag zouden kunnen geven, maar Werkhoven kiest liever een ander pad, zich verdiepend in hoe de nacht valt over al die donkerpaarse geheimzinnigheid.

Dit alles schildert ze traag en behoedzaam, met dunne verflagen, soms de ondergrond wat open latend, dan weer patronen herhalend. Die voorzichtige aanpak kun je zelfs ruiken in de expositie: de verflucht komt van de nog natte schilderijen.

In dat subtiele zoeken zit een kracht: fijnzinnigheid. En een zwakte: tamheid. Een liefbootje op een rivier is toch net iets te veel een liefbootje, ondanks titels als *Das Unheimliche* - die passen niet bij Werkhoven. Als ze een spanning vangt dan is die zachter, in details in het struikgewas, die mysterieus onduidbaar kunnen zijn.

Op zulke momenten slaagt ze erin om de avond een gezicht te geven, een tijdstip waarin mensen slapen en de natuur het overneemt. Zoals in dat kleine *Ray of Light*, waar achter de volkstuintjes nog wat lichtjes doorschijnen, wellicht van een autoweg of woonwijk, maar misschien ook wel van glimwormen of witte wieven.

Sandra Smets